Broj istisaka iznosi 15.000

God. II.

Br. 4.

Naša Gospa Lurdska

Mjesečno ilustrirano glasilo
Majke Božje Lurdske,
BLAGOSLOVLJENO
OD SV. OCA PAPE, PIJA X.

Dozvolom crkvenoga i redovničkoga starješinstva.
Odgovorni urednik:
O. Bernardin Škrivanić, Provinc.

Cijena za čitavu godinu 1 kruna.

Rukopise i pretplatu treba slati
Ocu Bernardinu, Provincijalu kapucinâ.
RIJEKA.

„Po Mariji k Isusu!"

Kat. tiskovno društvo. Rijeka 1909.

„Hrvatska Straža“ o Našoj Gospi Lurdskoj.

«N. G. L.« je već u kratko vrijeme stekla lijepu kitu štilaca: u jednu godinu je premašila 11.000[1]*). Vrijedni naši oci Kapucini, bedem pravoga Hrvatstva na otugjenoj Rijeci, ne žale ništa, da što više rasplamte ljubav u srcu svih Hrvata prema Neokaljanoj Pirenejskoj Djevici. «N. G. L.» donosi zanosne članke, pjesme, vijesti itd., a već je počela javljati o pripravama za II. Hrvatsko hodočašće u Lurd. Da i nema druge svrhe, već bi zbog toga trebalo „N. G. L.“ širiti na sve strane, e da nas se ove godine nagje kod Masabjelske hridi ne 400, već 4000 iz svih krajeva Hrvatske.*

Tako dična i uvažena naša „Hr. Straža“. Dao dragi Bog i predraga naša Gospa, da na stotine *duševnih* slijepaca progleda, a tisuće hromih prohodi i ponovno prione uz Boga svoga i svetu Njegovu Crkvu čitajući naš listić. Kamo sreće, kad bi se oko širenja Gospina glasnika **svi** zauzeli, kako se nekoje veledušne i plemenite duše zauzimlju.

---

[1]) *„N. G. L.“* broji sada 14 tisuća i 800 pretplatnika, moglo bi se lako dogoditi, da nam naskoro nestane istisaka 1. 2. i 3. br., pa molimo sve svoje vrijedne nove pretplatnike, koji slučajno ne bi primili prvih brojeva, da je tome uzrok samo taj, što nam ih je *nestalo*.

Zahvalnice.

Stanko Linić iz Rijeke hvali milosrdnoj Djevici Pirenejskoj za dvije milosti, koje je primio, iza kako je ovršio Devetnicu pred kipom Bl. Djevice Lurdske u Kripti OO. Kapucina.

Sin B. Šitin iz K. Lukšića (Dalm.) bolovaše puna 4 mjeseca od ognjice. Njegova majka izmoli dio sv. Krunice i davši mu malo Lurdske vode nenadano ozdravi.

Katarina Gjud iz Kotoribe (Megjumurje) šalje milodar od 4 kr. za gradnju crkve Gospe Lurdske na Rijeci u znak zahvalnosti dragoj Gospi na zadobivenome zdravlju poslije svršene Devetnice na čast Bl. Djevice.

Ida Bakarčić iz Zagr. smjerno moli, da se i njezina zahvalnica uvrsti u Glasnik „N. G. L.“. „Iznenada me zaboli desna noga — piše ona. Potražih liječničku pomoć, ali ni liječnici ništa ne pomogoše, bol bi sve veća svakim danom. Izgubivši svu nadu u ljudsku pomoć, utekoh se Devetnicom dragoj Gospi Lurdskoj, koju moleći sa svojom još nevinom djecicom i namazavši sv. Lurdskom vodom prvi dan svoju nogu drugi dan ustadoh po-

God. II. - Br. 4. RIJEKA, dne 4. travnja 1909.

Urednik i izdavatelj:
O. BERNARDIN ŠKRIVANIĆ,
Provincijal Kapucina.

USKRSNUO JE!

Već punih 20 vijekova Crkva sveta pjeva pjesan slavlja i pobjede, pjesan radosti i veselja, svoj pobjedonosni: **Aleluja.**

Činilo se, da je Krist svladan, da su farizeji pobjedili, da ne ima više sile, koja bi sa Njegova groba zbacila kamen, kojim su oni htjeli ovjekovječiti tobožnji Kristov poraz, a svoju pobjedu.

Ali se gorko prevariše...

Istom na istoku poče rudjeti zora trećega dana, otkako je Upućena Riječ bila položena u grob, i gle! Potresu se mukli slojevi zemaljski, pakao uzdrhta, a iz groba, obasjana čarnom svjetlošću i nadnaravnom ljepotom, iziazi **Isus...** Lice mu je

sjajnije i blistavije od sunčane zrake, haljine bijele poput snijega, a čiste kao rana nevina zora... Straža, ošinuta blistavilom slave Njegove, pada polumrtva na zemlju.

Isto se dogagja sa Crkvom, neporočnom Njegovom zaručnicom. Ona nikad ne umire, ona ne smalaksava, ona nikad ne gine!

I proti njoj ustaju farizeji i nju klevetama propinju i nad njom bi htjeli postaviti nadgrobnu ploču, da je izbrišu sa lica zemlje, ali uzalud im sav napor, uzalud sva progonstva, badava sve nepravice!

Vrijeme, u kojima mi živimo, vrlo je tegobno, žalosno za Crkvu. Na hiljade njezinih sinova zaboravlja na svoje Krštenje, na svoju budućnost, na svoj vječni spas, te se odriču svoga Boga i svojim opakim življenjem sramote i blate svoj barjak — **sv. Križ.**

Na Uskrs — taj divni i veličajni Blagdan, kojega je kršćanstvo uvijek slavilo najvećim zanosom, veseljem, radosti i ushitom, sjetimo se te svoje jadne braće... Molimo Oca nebeskoga, da im udijeli snage, da bace pod noge ljudski obzir i ovrše dužnosti, na koje su se obvezali.

Učinimo li to, tada budimo uvjereni, da će nam svima osvanuti vesela i mila zora spomen-dana slavnoga Uskrsnuća Spasiteljeva, pa da ćemo svojim prijateljima i znancima srdačnije i radosnije no ikada zaželjeti: **Čestit Uskrs,** koga naše Uredništno od srca svima želi.

Molitva Isusu u Presv. Oltarskome Sakramentu.

Dne 22. studenoga prošle godine Sv. Otac Papa podijelio je 300 dana oprosta svakome onome, koji izmoli slijedeću molitvu: *«O Isuse, pravi Bože i pravi Čovječe, koji si ovdje prisutan u Presvetoj Hostiji, ovdje prostrt pred Tobom, ja Ti se klanjam skupa sa svim vjernicima na nebu. Prožet najvećom zahvalnošću radi onoga dobročinstva, ja Te ljubim iz svega srca svoga, o Isuse, neizmjerno dobri i neizmjerno ljubezni.*

Udijeli mi milost, da Te ne bi ma bilo na koji način uvrijedio. Daj da se uvijek okoristim Tvojom prisutnošću u Pres. Hostiji, a napokom mi udijeli milost, da Te skupa sa Marijom, Majkom Tvojom budem uživao kroz svu vječnost."

Našim čitateljima živo stavljamo na srce, da se čestim posjetima sjete Isusa u Presv. Oltarskome sakramentu. Velike se i mnogobrojne uvrede nanose svagdano Utamničeniku ljubavi; sveta je dužnost dakle svakoga katolika, da kreposnim življenjem i srdačnom molitvom nadoknadi uvrede nehajnih i mlitavih kršćana.

Tridesetgodišnjica.

Dne 16. travnja g. 1879. sestra Marija-Bernarda, u svijetu poznata pod imenom Bernardica Subirú, ležala je na naslonjaču i uz šapat molitve očekivala, da joj kucne posljednji čas. U jedan sat iza podne pozove svoga ispovjednika hoteći se još jedanput izmiriti sa svojim zaručnikom po sv. Sakramentu Ispovijedi.

— Vi trpite mnogo? — upita je jedna njezina drugarica.

— Dobro je to za nebo, odvrati sestra Marija-Bernarda.

— Ja ću moliti Prečistu Djevicu, da vas utješi.

— Ne molite je, da mi dade utjehe, nego da mi udijeli snage i ustrpljivosti.»

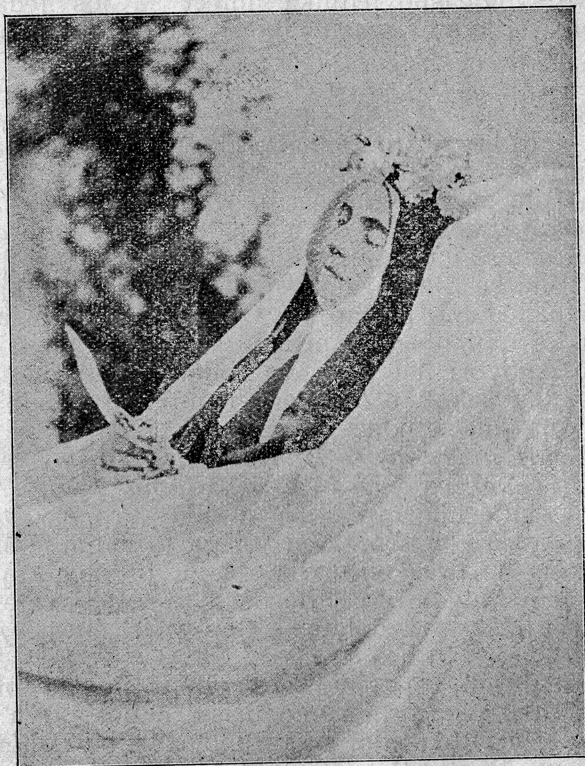
Tada se Bernardica sjeti blagoslova, koji joj je unaprijed bio poslao sv. Otac Pijo IX., te zamoli, da bi joj dali njegovo pismo, a kad ga primi, pobožno izgovori ime *Isus*, da zadobije potpuno Oproštenje. Iza nekoliko časaka svi su prisutni čuli, kako je iz dna duše rekla:

«Moj Bože, ja Te ljubim svim srcem svojim, svom dušom svojom, i svim silama svojim!» — Malo kasnije umirujuća uze u ruke Propelo, te ga živo privine na srce. Kad joj ga je zatim jedna sestra tako na prsa postavila, da ga je mogla poljubiti i privinuti na srce, Bernardica raširi svoje ruke u obliku križa i uzdahne: *„Oh! mili Isuse, ja Te ljubim!"*.

Regbi da je sama smrt oklijevala da otrgne zemlji tako plemeniti i miomirisni cvijet... Dva sata bijahu već odbila, a preodabrano Marijino Dijete još bijaše na životu. Pomisli dakle, da još ne će kucnuti njezina posljednja ura, otpusti svećenika i sestrice, koje odoše u kapelu, da izmole litanije u čast Presv. Oltarskome Sakramentu. Megjutim je Marija-Bernarda sa još dvije sestre nadalje svim žarom nevine duše svoje molila. U 2 sata i 3 četvrta oćuti sestra Natalija neki nutarnji glas, koji ju je pozivao k bolesnoj sestri. Odmah mu se odazove i padne na

koljena pred posteljom umirujuće redovnice. Netom je ova spazi, raskrili svoje ruke, te joj reče: *„Pomozi mi, pomozi mi, moli se za me!“* Ovu želju izrazi dvaput.

Molitve joj milih sestara povratiše za čas sile. Umirujuća zatraži oproštenje od sestre Natalije radi

Bernardica na odru sa listom Papinim u ruci.

neugodnosti, koje joj je zadala tijekom svoga redovničkoga života. Jedinu je utjehu i snagu crpila iz Propela, koje je najnježnije grlila i neprestano cjelivala Njegove presvete Rane.

Još ne bijaše kucnuo posljednji čas. Kako Miljenica Marijina nije više mogla ni riječi prozboriti

dade rukom znak, da je žedna. Prije nego približi svojim usnama kupicu, sakupi sve svoje sile i učini znak sv. Križa — znak, koji ju je pred 20 godina sama Presveta Djevica naučila, kad ju je prviput obasjala svojim nebeskim svjetlom u Lurdskoj Spilji — zatim izpije nekoliko kapljica.

. . . .

Staše Majka pokraj Križa...

Majka žalosti, Presveta Djevica, Kraljica Mučenika, Utočište grješnika, „lijepa“ Gospa nevine Pastirice, mila Marija, koja se našla na Golgoti „pod raspetim Sinka Križem“, bijaše takogjer nevidljivo prisutna smrtnoj postelji onoga preodabranoga Djeteta, koje je Ona toliko ljubila i kojemu je bila obećala, da će ga učiniti sretnim, ali ne na ovome, već na drugome svijetu.

Posljednji je čas sad nà morao odbiti... Bernardica se posvema smiri. Okolo stojeće sestre počeše moliti druge molitve. Umirujuća im se pridruživala u duhu, a katkada i svojim obamrlim i slabašnim glasom.

Napokon otvori usta te dvaput čisto i bistro reče:

— Sveta Marijo, Majko Božja, *moli za me grješnicu...* Sveta Marijo, Majko Božja, *moli za me grješnicu!*

Po treći put zače:

— *Sveta Marijo, Majko Božja...* ali joj zamre, glas... Videći drugarice, da umire, uzdahnuše:

„Isuse, Marijo i Josipe, budi joj u pomoći na času smrti»!

Bernardica na to prigne glavu i predade svoju djevičansku dušu Bogu. Zbilo se to g. 1879. *16. travnja u 3 sati* poslije podne u srijedu, dan, koji je posvećen sv. Josipu, kojega je na Njegovu svetkovinu Bernardica molila, da joj udijeli sretnu smrt.

Pred 21 godinu Bernardica je toga dana bila u zanešenju i držala ispod svoje ruke zapaljenu svijeću, čiji se plamen ticao njezinih prstiju, a da ona toga nije niti osjetila. Iza 21 godinu presretna je Videća — ta sjajna svjetlost i luč Neokaljane Dje-

vice — ostavila ovu suznu dolinu i poletjela k premiloj svojoj Gospi, da sjaji nebištu sa ostalim zvijezdama....

* * *

Primajući u rajsku slavu svoju poniznu službenicu, bit će joj Presveta Djevica rekla:

„Ti si bila vjerna svome obećanju i ja ću dakle biti vjerna svome. Ti si svagdano kroz 15 dana na moju molbu dolazila k Spilji, ti se mene radi mnogo gorkosti morala podnijeti, ti si moje ime slavila i dičila do posjednjega svoga časa, dogji dakle, milo dijete, i uživaj vječnu sreću i užitak, kojega si se meni za ljubav za života svoga veledušno odrekla.

Premili je pak Isus svojoj vjernoj zaručnici sa svoje strane rekao: „Dogji, digni se, vjerenice moja, ljepotice moja!... Zima je ovoga smrtnoga života minula, a s njome i sve kušnje, sve nevolje, sve progonstva! Ti si me slijedila na Kalvariju i vjerna si mi bila u svim kušnjama i poniženjima, dogji dakle, blagoslovljena, i posjeduj kraljevstvo, koje ti je od vijeka pripravljeno!..."

Dne 16. travnja navršuje se tridesetgodišnjica blažene smrti presretne Lurdske Pastirice-Bernardice Subirú. Mi smo držali za svoju dužnost, da na tu uspomenu, koja bi inače od večine neopaženo prošla, podsjetimo sve pobožne čitatelje.

Pouzdano se nadamo, da će oni toga dana pasti na koljena pred slikom mile Gospe te je svesrdno zamoliti, e da njihov život bude što sličniji životu nevine Bernardice, da budu što sličniji Bernardici u poniznosti, u čednosti, u ljubavi prema bližnjemu, a osobito, da i oni kao Bernardica, živo prionu oko širenja Njezine slave, pa da zavrijede ona kovom sretnom smrću, kakova je bila Bernardičina proći iz ovoga života u vječnost....

Valsorim.

Upozorujemo sve štovatelje Bl. Djevice Lurdske, iz okolice SPLJETSKE i VARAŽDINSKE, da molitvenik „AVE MARIA" mogu naći i u samostanima OO. Kapucinâ u Varazdinu i Spljetu.

JEDAN OBRAĆENIK.

Pred godinu dana zbio se u Madridu slučaj, koji je izazvao silno ogorčenje sa strane slobodnih zidara i bezvjeraca, dok je naprotiv napunio srce svakoga pravoga katolika velikim veseljem i radošću. Prvi su se ljutili i srdili, što su nenadano izgubili

Sebastijan de Lik.

jednoga od svojih najumnijih, najodličnijih i najvaljanijih boraca, dok su se drugi radovali i ponosili, što je u njihov bojni red stupio čovjek, koji je svojim bistrim umom, svojim zlatnim perom bio ne samo na daleko i široko poznat, nego koji je bio dika i ponos svome narodu i svojoj domovini.

U najranijoj svojoj mladosti napisao je taj čovjek knjigâ koje su ljepotom sloga i dubljinom misli napunjale svakoga udiv-

ljenjem. Njegova bujna mašta, njegov duboki um, njegovo poletno srce bili su tri nepresušiva izvora, odakle je on u najobilatijoj mjeri crpio svoje misli, da stvori djela, koja su ne samo najveći znanstveni zavodi nagragjivali, nego radi kojih su se svi izobraženi narodi upravo natjecali, da ih objelodane u svojim jezicima.

Na žalost su sva djela toga darovitoga i umnoga Španjolca bila prepuna žuči, mržnjom i klevetama prema kat. Crkvi. Svaka pjesma, koju bi on spjevao, svaki članak, koji bi objelodanio u najglasovitijim Pariškim, Londoskim, Rimskim i drugim novinama, bio je pun predrasuda i mržnje na sv. Vjeru. Regbi da je taj vanredni mladić bio odlučio, da svoje divne umne darove, kojima ga je bila obdarila Providnost, upotrijebi, e da iz srdaca vjernoga Španjolskoga naroda iščupa vjeru u Boga.

Dok je dakle *Sebastian de Lik* (de Luque) — tako se zove taj Španjolski *Savao* — brao na svakome polju lovor vijence i dok je skoro čitav svijet zapanjen pratio njegov rad oko knjige, spopade ga teška

bolest,

koja ga prisili, da traži zaklonište u glasovitoj Madridskoj bolnici: *Princesa*. Najčuveniji Španjolski liječnici kao Raviza, Olano Cervera i dapače sami Mariani uložiše sve svoje sile i umijeće, ne bili oteli iz zagrljaja neumolne smrti svoga odličnoga domoroca. Dvije su pune godine prvaci liječnici dolazili k postelji siromašnoga Sebastiana, koji je blijed, mršav i do skrajnosti oslabljen, pružao svoje suhonjave ruke mnogobrojnim prijateljima, koji su danomice dolazili k njemu, da ga utješe i okrijepe.

Ali se on nije dao utješiti, jer je znao, da mu spasa ne ima i da će naskoro za uvijeke morati zaklopiti svoje velike, lijepe, živahne, crne oči, u kojima je čovjek i nakon dvije godine silnih patnja mogao kao u ogledalu vidjeti divne sposobnosti mladoga bezvjerca.

Dne 18. studenoga neka se milosrdna sestrica zaustavi kod njegova kreveta, te baci na očajnoga bolesnika svoj blagi i mili pogled, a zatim će mu reći:

„Smijem li vas zamoliti za jednu uslugu?

— Samo izvolite, dobra sestro, odvrati nježno Sebastian.

— Dne 27. slavimo svetkovinu Presvete Djevice pod nazivom: *Majka Božja čudotvorne Medaljice.* Vi se ne možete ničemu nadati od znanosti, ljudsko umijeće vam ništa ne pomože: zašto se dakle vi ne biste utekli Bl. Djevici, tome zdravlju bolesnika!“.

Sebastijan ostade nekoliko časaka zamišljen, a onda reče; *„A vi radite po svojoj dobroj volji!“*

Devetnica.

Sestrice odmah započeše Devetnicu, kojoj se i bolesnik pridruži. Prvih 8 dana bolest krene na gore. Devetoga dana, dne 27 u 5 sati, bolesnik zatraži sv. Pričest. Udovoljiše mu želji, ali je njegovo stanje bilo takovo, da su svi bili uvjereni, da ne će moći progutati Presvete Hostije. U 8 sati dogje po običaju liječnik specijalista, dr. Mariani i pronagje, da je bolesti posvema nestalo: *disanje je bilo pravilno, bilo redovito kucalo, a vručici ni traga.*

— Što se to s vami dogodilo? zapita začugjen liječnik.

Niko mu istina ne odgovori na ovo pitanje, ali je nepobitno i nedvojbeno, da se Sebastijan de Lik od dneva 27., osjeća potpuno zdrav na tijelu, da od toga dana vjeruje u Isusa Krista i da je svoj veliki um i svoje rijetke vrline i sposobnosti stavio u službu Prečiste Djevice.

Svjedokom nam je njegove žive i žarke Vjere krasna pjesma, koju je spjevao i objelodanio pod naslovom: *„Ja vjerujem!“* Za njegovu nam iskrenost i poniznost jamči

list,

koji je upravio svome Nadbiskupu u Madridu. Evo, kako ukratko glasi ovo značajno pismo:

„Ja niže podpisani, neznatni pisac, opozivljem pred Vama, Presvijetli gospodine, sve zablude, koje sam širio. Molim oproštenje od Svete kat. Crkve, kao i od svih njezinih plemenitih sinova, što sam se toliko vremena blatom nabacivao na Njezinu spasonosnu nauku. — U člancima, brošurama, knjigama, u konferencama, ja sam se usudio grditi tu Božansku Ustanovu; najvećim sam bjesnilom radio, da uništim u narodu Vjerovanje u Boga; izrugavao sam, blatio i navaljivao na vjerske Istine: za sve to molim oproštenje i javno sve opozivljem.

„Po zagovoru Prečiste Djevice Marije, koja me je obasula svojim nebeskim milostima, ja molim Vašu dobrotu, da mi oprostite i da ovaj list, napisan dne 13. prosinca u Madridu izvolite objelodaniti u „Crkvenome Vjesniku.“

Vaš najponizniji sluga u
Isusu Kristu
Sebastian de Lik.

Objelodanjujući ovo pismo *Vjesnik* ga je popratio slijedećim riječima: „Sretni smo, što možemo objelodaniti ovu odlučnu izjavu gosp. Sebastiana de Lik.. Mi mu od srca želimo, da uz pomoć i zagovor Neokaljane Djevice do konca ustraje u svojim plemenitim odlukama i nazorima.“

I mi se s naše strane zahvalimo Bogu i premilostivoj Majci Mariji na milosti, koju je udijelila ovome mladiću. Molimo je takogjer, da gane i na pravi put svede one jadne sinove naše mile Hvatske, koji svojim sablaznima i zlim štivom druge zavagjaju i ruše u vječnu propast. **Valsorim.**

Napokon evo je!

Što? Koga? upitat će začugjeno čitatelj. Tà svi čitatelji naši znadu, da je prvo Hrvatsko Hodočašće u Lurd ispalo upravo divno. Svaki se možda već

stoput pitao, a gdje je spomen - knjiga za to, koja će vjerno opisati taj važni dogagjaj u našoj povijesti.

I gle, predraga se Gospa pobrinula i za to. Ponukovala je na to hodočašće jednoga poznatoga i vrlog hrvatskoga pisca inače velikoga štovatelja Gospe Lurdske. Ti ćeš pitat, tko je to? Sam glavom narodni zastupnik i župnik u Grubišnome Polju, *vlč. gosp. Ivan Nep. Jemeršić.*

U sto dobrih časa! prihvatit ćeš, siguran sam. Pravo si rekao! Knjigu već imamo. Ne znam kako i otkud bi započeo! Sama te već vanjština začarava. Mislili smo, da će biti nešto, ali da će tako šta biti, nijesmo se nadali. Prevrćeš je sad ovamo, sad onamo, pa se čudiš, pa se diviš.....

Na koricama baš krasno bojadisana slika, koja ti predstavlja, kako Hrvati kleče pred Lurdskom Spiljom — i odatle knjizi naslov: «*Hrvati u Lurdu*».

Počneš prevrtati listovima. Gledaš! niže ti se slika za slikom: ne znaš, koju bi prije pogledao. Tako su žive, tako su lijepe, da bi čovjek mislio, da to sve gleda svojim vlastitim očima, pa da proživljuje one dane, koje su sretni hodočasnici proživjeli. Njegova je duša i srce u Lurdu. Pa toga nije malo, nego ravno 424 stranica. Nije to šala! Pa što je toga imao toliko pisati? zapitat ćeš radoznalo. A to je baš ono, što ti „N. G. L." nema vremena ni prostora da kaže.

Najbolje ćeš, brate moj, učiniti, ako sjedneš, uzmeš olovku ili pero, pa naručiš tu zlatnu knjigu na adtresu, koju ti evo dajem:

Ivan Nep. Jemeršić
župnik, narodni zastupnik.

(Hrvatska.) **Grubišnopolje.**

Dne 18. travnja bit će proglašena u Rimu blaženom Djevica i Junakinja Orleanska — **Žan d'Ark.** *Uredništvo je «Naše Gospe Lurdske» odlučilo da izda vrlo izgledan njezin životopis e da se tim ponosom i dikom ne samo Francuske, nego čitava Kršćanstva upozna i naš junački hrvatski narod.*

Preko svakoga očekivanja!

Znali smo, da ćemo uspjeti s molitvenikom **„Ave Maria";** znali smo, da će ga narod objeručke primiti; predvigjali smo, da će mu se dopasti i da će ga zavoljeti, ali nijesmo niti izdaleka mislili, da će ga u toli velikom broju naručiti, tako željno tražiti i da će se za njim — grabiti...

Mnoge smo naručitelje možda i ozlovoljili, a to samo stoga, jer nije bilo ruku, koje bi *odmah,* kako su svi željeli i zahtijevali, otpremile 20—50—100 ili dapače 200 istisaka. Nekoji su naručili do *tri, četiri* i do *pet* puta, a što čovjeka osobito iznenagjuje, svaki put su tražili *više* komada.

Neki je svećenik u krasnome našem Hrvatskom Primorju naručio stotinu komada, i onaj isti dan, kad ih je primio, nestalo ih je, baš ko da bi ih upalio.

Već je raspačano *preko* **četiri** *tisuće primjeraka.* Bilo bi i više, da su knjigoveže bili brži. Jednome se u molitveniku dopada krasna slika *u trinaest boja,* drugome *bogata zbirka pjesama,* trećemu nova, razgovijetna *krupna slova,* četvrtome *trideset dnevna pobožnost* u čast Presv. Djevice na temelju Lurdskih Prikazanja i t. d.

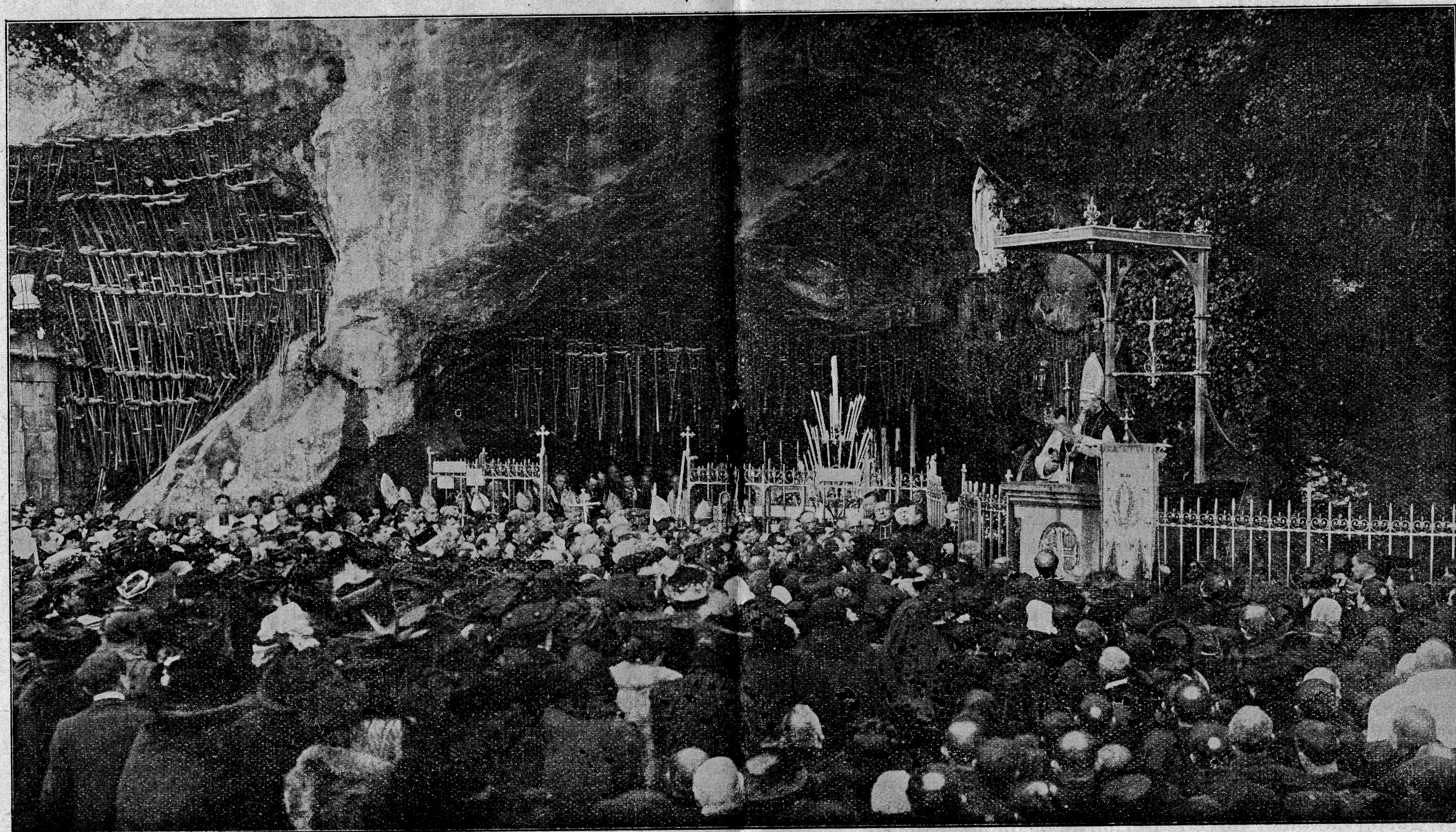
Jednome ovo, drugome ono — tako da su svi bili s njime vanredno zadovoljni.

Svibanj je tu na pragu. U većini župa se običaje obdržavati Svibanjska pobožnost. Lurdska Gospa moćno i blago djeluje od jednoga kraja svijeta do drugoga. U našem se molitveniku nalazi za svaki dan u mjesecu po jedno razmišljanje, napisano na temelju Lurdskih Prikazanja. Eto dakle uspješna sredstva u rukama dušobrižnika, kojim će rasplamtiti srca svoga naroda ljubavlju i pouzdanjem k Presvetoj Djevici.

Osim primjeraka, vezanih u crne platnene korice (1.40 fil.), ima ih i vezanih *u koži sa zlatorezom,* od kojih komad stoji **3** kr. *40* fil. s poštom.

HODOČASNICI PRED LURSKOM SPILJOM, dne 11. veljače g. 1909.

(Uza svo nevrijeme veliko je mnoštvo naroda došlo, da se na mjestu Prikazanja pokloni dragoj Gospi pri zaključku Njezinoga Jubileja).

A kad sam u veče istoga dana — mutno i kišljivo kao najsjetnije jesenje veče — zastao, prožet bolnim i slatkim predanjem, ispred tamne Masabjelske Spilje, obrasle gustim zelenilom, s koje se tanani i vitki kip Bogorodičin bijelasao u mermernoj djevičanskoj bjelini kao simbol nebesne čistoće, i naslonim vruće čelo na hladnu željeznu rešetku — šapnuo sam *de profundis* tronute duše kao smijerni hodočastnik, koji je izpunio davni zavjet: Zdravo, Marijo, — zdravo, milosti puna!....

(MARIN SABIĆ, hrvatski hodočasnik).

Povijest Lurdskih Prikazanja.

NASTAVAK.

XII.

Bernardica pred redarstvenim povjerenikom.

IZA večernje, dne 21. veljače, Bernardica se, praćena od tetke Lucije, vraćala kući, kad joj se najednom približi gosp. Žakomet, carski odvjetnik, te je zamoli, da bi došla s njime u njegov Ured. Kako je stan gosp. Žakometa bio dosta udaljen od crkve, moralo je siromašno djevojče proći skoro čitavim gradom, da dogje do Ureda. Kad su gragjani opazili, da je prati redarstveni povjerenik, svi su pomislili, da je vodi u zatvor, pa joj nekoji doviknuše: «Ej! Bernardice, pazi se, jer hoće da te stave u tamnicu!» — *Oh! ne, ne će — odgovorila je odlučno djevojčica — mene nije niti najmanje strah, jer sam uvjerena, da mi se ništa ne će dogoditi*».

Redarstveni je povjerenik boravio u istoj kući, u kojoj i gosp. Estrad, ondašnji porezni činovnik, sa svojom sestrom. Netom je ova posljednja dočula, da je gosp. Žakomet doveo Bernardicu, da je iskuša i ispita, odmah pozove svoga brata, da bi sišao u Povjerenikov Ured i tako prisustvovao ispitivanju. Gospodin je Estrad živio u velikom prijateljstvu i najboljim odnošajima sa g. Žakometom, pa se odazove sestrinu pozivu.

Stupi dakle polagano u sobu, dade Povjereniku znak, da mu pokaže zašto je došao, te se smjesti nešto podalje od g. Žakometa. Ovaj je bio sjeo za svoj pisaći stô, na koji je bio postavio olovku i papira, da zabilježi sve Bernardiničine odgovore. U svojoj nam je knjizi gosp. Estrad ostavio tačan opis svega, što se toga predvečerja zbilo; mi ćemo taj odlomak skoro čitav navesti iz njegove knjige.

«Ti već znaš, zašto sam te doveo u Ured? Nemoj se dakle ničesa bojati. Više mi je osoba kazivalo, da ti vidiš na Masabjelu neku vrlo krasnu gospogju, pa se, vjeruj mi, i u meni porodila živa želja, da doznam, što je na stvari. Možda će ti biti teško, da meni i gosp. Estradu ispripovjediš, kako si se prviput susrela sa gospogjom kod Masabjela?

— Oh! ne će, niti najmanje!

— Čini mi se, da ti je ime Bernardica?

— Dà, gospodine, Bernardica.

— A koje je tvoje prezime? — Djevojčica ostade par časaka malko zamišljena, kao da joj odmah nije palo na pamet, a onda odgovori: Subirù.

— Koliko ti je godina?

— Četrnaest.

— Što činiš kod kuće?

— Ništa vanredna, gospodine; otkada sam se povratila iz Bartrèa, idem u školu, da naučim katekizam, a kad se povratim, čuvam svoju malu braću i sestrice.

— Ti si dakle bila u Bartrèu? Što si radila tamo?

— Pasla sam ovce kod svoje odgojiteljice, gospogje Aravan. — Povjerenik joj upravi još nekoliko pitanja, a onda će joj reći: «Evo nas napokon do onoga, što nas osobito zanima, naime do Vigjenja kod Masabjela. Ne boj se — opet ti velim — ničesa, pa nam sve najopširnije ispripovjedi!» — Tada djevojčica bez ikakova straha i obzira ispripovjedi vrlo lijepo Prvo prikazanje, opiše svoju «lijepu» Gospogju, njezinu dob, haljine, lice i ponašanje, ali takovom iskrenošću, da je i Povjerenik i gosp. Estrad ostao upravo zadivljen. Gosp. Žakomet je sve slušao i bilježio, a onda se podigao i rekao:

«Zbilja je vrlo zanimljivo, što nam pripovijedaš, ali napokon tko je ta Gospogja, koja te je svojom ljepotom zadivila? Poznaš li je ti? — Ja je ne poznam — odgovori iskreno djevojčica.

— Da li je lijepa kao gospogja...A. ili kao gospogja..N.? — i tu Povjerenik imenova osobe, koje su se najviše odlikovale svojom ljepotom. — «Ona svojom ljepotom natkriljuje sve gospogje, koje sam ja vidjela. One pak, koje ste sada spomenuli, ne mogu se ni izdaleka s njome isporediti.

— Je li mlada? — Dà, vrlo mlada.

— Vide li joj se noge? — Samo joj se vide prsti, ostalo joj sve haljine pokrivaju.

— A vide li joj se kose? — Nešto malo.

— Kreće li se, govori li, ili možda stoji na mjestu, kao kakav kip u crkvi. — Oh! dà, ona se miče, govori, smiješi se, kao i mi. Izmegju ostalih stvari zamolila me, da bi dolazila k Spilji kroz 15 dana.

— A što si joj ti odgovorila? — Obećala sam joj, da ću se povratiti.

— Je li te «Gospogja» pozvala, kad si je prviput vidjela? — Nije, nego mi je samo dala znak, da joj se približim.

— Ti veliš, da ti se Bl. Djevica prikazuje? — Ne znam, je li ona «Gospogja» Bl. Djevica, jer mi toga nije kazala.

— Je si li ispripovjedila svojim roditeljima, što si vidjela? — Jesam.

— Pa što su rekli? — Da sam se prevarila.

— Jest, drago dijete, tvoji roditelji imaju pravo, ne smiješ se više vratiti k Spilji. Svi se s tobom rugaju, jer ona Gospogja, koju ti mišliš da vidiš, ne opstoji.

— To su mi i drugi rekli, ali sam ja sigurna, da je vidim. Vidjela sam je višeputa nije dakle moguće, da se uvijek varam.

— Kad si ti uvjerena, da je vidiš, neka ti bude! Sada ću ti pročitati, što si mi rekla: Ti si kazala, da je «Gospogja» lijepa kao gospogja N....

— Ne, gospodine, ja sam rekla, da je ljepša od svih meni poznatih gospogja.

— Rekla si, da «Gospogja» ima 19 do 20 godina? — Nije istina; kazala sam, da će joj biti 16 do 17 godina.

— Pričala si mi, da ti se prikazala u dno Spilje?

— To ne stoji, nego povrh divlje ruže.

— Da su joj se kose posvema vidjele? — Nikako, nego sam rekla, da su joj jedva ispod koprene malko provirivale.

— Kazala si, da ima *modru* haljinu, a *bijeli* pojas?

— Upravo protivno, gospodine! Ja sam rekla da nosi: *bijelu* haljinu, a pojas *modri*.

— Da je imala žutu ružu na pojasu? — Vi ste, gospodine, ili sve hotimice iskrivili ili me nijeste razumjeli... Gospogja je imala modri pojas, ali bez ikakove ruže, samo su joj noge bile ovjenčane sa dvije crvene ruže.

Čedna, a ujedno nepobitna stalnost ove djevojčice bila je vanredna. Gosp. Estrad, koji je čitav razgovor i lukave zasjede Jakometove slušao, ostao je zadivljen milinom i iskrenošću djevojčinom. — Videći Povjerenik, da na lijepi način ne će ništa postići, promijeni svoje ponašanje, pa će ozbiljnim i porugljivim glasom djevojčici: «Moja draga Bernardice, ja sam pustio, da svršiš čitavu pripovijest tvojih tobožnjih Prikazanja. To nije nego pusta i luda izmišljotina».

Nastade mala stanka. Povjerenik upre svoje oči u djevojčicu, kao da ju je svojim pogledom htio pretrašiti. Bernardica baci svoje začugjene oči prema njemu, pa mu smjerno odgovori: «Gospodine ja vas ne razumijem!»

— Ti me ne razumiješ!... Htio sam reći, da te je sve, što si nam sada ispripovjedila, naučila jedna, osoba i uvjerila te, ako rečeš da ti se Bl. Gospa prikazala, a će te svi držati za sveticu... Prije nego mi na ovo odgovoriš, zrelo promisli, jer je meni o svemu tome više poznato, nego li ti misliš?.

— Niko me, gospodine ništa nije naučio, niti mi je tko o čemu govorio.

— *Ja znam, šta ću učiniti, ali ne ću da svijet uznemirujem... Hoću svakako, da prestane ova komedija, da mi obećaš, da više ne ćeš k Spilji. — Gospodine, ja sam obećala „Gospogji", da ću polaziti onamo kroz 15 dana.*

Na ovaj se odgovor Jakomet pričini razljućen i stade prijetiti: „*Ako uslijediš hoditi k Spilji, zatvorit ću te, pa te ne ću pustiti, dok mi ne obećaš, da više ne ćeš tamo».*

— *Ja sam obećala Prikazi, da ću ići — odgovori ponovno mirno Bernardica — a kad dogje čas, da idem onamo, neka me nevidljiva sila goni tamo".*

To su bile posljedne njezine riječi. — U to stupi njezin otac u sobu, uzme svoje dijete za ruku, te ga odvede kući. — Kad su se dva činovnika našli na samo reče g. Estrad Povjereniku:

— Doista je pripovijedanje ove djevojčice zanimljivo!

— To nije njezino maslo — odvrati Povjerenik.

— U čitavome njezinu govoru, opisu, držanju, nije bilo protuslovlja. Ona je očito uvjerena, da je baš Prikazu vidjela, reče mirno Estrad.

— Je si li vidio, kako je tvrdoglava, da uza sav moj napor nije htjela popustiti; zna svoju basnu kao Očenaš.

— Vi mislite, da bi priprosto seljačko dijete tako točno naučilo i onakovim uvjerenjem pripovijedalo, da o svemu nije samo uvjereno ?!..»

I Povjerenik i g. Estrad isključivahu mogućnost Prikazanja. Ipak je njihovo mnijenje dijelio veliki ponor. Povjerenik ju je držao za lukavu i prevejanu, a g. Estrad nije niti najmanje sumnjao o njezinoj iskrenosti i poštenju, ali je mislio, da je sama sebe prevarila, naime da je djevojče uvjereno, da nešto vidi, česa u istinu ne vidi.

— Ona je lukava — govoraše Povjerenik.

— Ona je iskrena — govoraše Estrad.

Iz LURDA,
preko MESINE na RIJEKU.

Samo oni, koji su proboravili nekoliko dana u Lurdu, mogu pojmiti, kako mi je bilo teško ostaviti ovo *predsoblje* neba, gdje se Bl. Djevica razgovarala sa malom Bernardicom. Za dvomjesečnoga svog boravka u ovome milome Gradu oćutio sam radosti i utjehe, koje se samo u raju mogu okusiti.

Hodočastio sam u Lurd, da molim od drage Gospe zdravlje, ali nijesam bio dostojan tako velike milosti. Uza sve to sam tako zadovoljan i spokojan, kao da mi je milost doista udijeljena.

Pred nogama mile moje Majke u Njezinoj prisutnosti, na mjestu, gdje neprestano teče izvor žive vode, pripravio sam se za vječnost, kojoj sada uz pomoć lijepe Gospe mirno i ravnodušno idem u susret.

To je velika, to je dragocjena, to je neprispodobiva milost — to je mnogo više, nego li povratak zdravlja... Kad se u Lurdu i ne bi zbivalo drugih čudesa, nego li samo ovakova, već bi to moralo sve potaknuti, da pohode taj *kutić* neba. Utjeha, mir, ravnodušnost, odanost u volju Božju, koju svaki bolesnik prima, pa makar i ne ozdravio, čini, da broj hodočasnika ne samo ne pada, nego da svagdano raste.

Pa doista nije li to najveće čudo, kad se bolesnik ne samo posvema pokori volji Božjoj, nego kad dapače želi, da se što prije rastavi s ovim svijetom, te veledušno i vrlo rado žrtvuje svoj život i doprinosi ga, kao žrtvu za ozdravljenje drugih bolesnika ili za spas svoje domovine?![1])

[1]) U knjizi, koju je ovih dana izdao glasoviti francuski pjesnik Retté o Lurdu, nalazimo vrlo ganutljiv primjer, koji nam dokazuje, što naš prijatelj ovdje veli. U toj nam knjizi glasoviti pisac, koji je od krvnoga neprijatelja Kršćanstva postao jedan od najnježnijih štovatelja Bl. Djevice, čijim je zagovorom i došao do spoznanja Božanske istine — pripovijeda kako je neki siromašni

Presretnim se cijenim, što sam mogao prisustvovati zaključnoj svečanosti Pedesetgodišnjice Prikazanja. Premda je bilo ružno vrijeme — čitav dan je padao snijeg — ipak je bilo nagrnulo u Lurd od 15 do 20 hiljada hodočasnika, izmegju kojih 11 biskupa. — Dne 11. pričestio sam se po drugiput u Spilji. U 10 sati bila je u Crkvi sv. Ružarja svečana sv. Misa, preko koje je pjevalo 200 pjevača. Iza sv. Mise bila je procesija do Spilje i propovijed, koju je izrekao biskup kapucin i predao lurdskome Biskupu *Zlatno srce,* što ga je na dar poslao sam sv. Otac *bijeloj Pirenejskoj Gospi,* kako je on naziva. Bila je to ganutljiva i dirljiva ceremonija, za koje su mi suze stoput potekle niz lice.

Poslije podne u 4 sata slijedila je procesija sa Presv. Sakramentom. Do u dno srca su mi prodrli poklici, kojima hodočasnici u sav glas dozivlju Isusa u Presv. Hostiji. U 8 sati na veče obdržavala se procesija sa svijećama; čitavo je Svetište plamsalo u raznobojnoj električnoj vatri. Orilo se Engleski, Njemački, Talijanski, a i Hrvatski [1]).

seljak iz Francuske došao u Lurd sav obasut ranama. Čitavo je tijelo bilo prepuno rana, no osobito noge.

Prvi puta ga je isti Retté zaronio u čudotvornu vodu, a da bijednik nije osjetio nikakove poboljšice. Sjutradan ga opet zaroni u vodu ali bez uspjeha. Videći to plemeniti Retté, sažali mu se, te reče bolesniku, da se višeput dogodi, da Presveta Djevica ozdravi kod kuće one, kojima nije podijelila zdravlje u Lurdu.

Na što veledušni nemoćnik odgovori: „Ne, ja ne ću ozdraviti!... Ove noći, koju sam sproveo pred Spiljom, molio sam Prečistu Djevicu, da primi moje boli, kao zadovoljštinu za uvrede, koje danomice nanose Njezinu Božanskome Sinu moji sugragjani, koji su većinom bezvjerci, pa sam oćutio, da me je draga Gospa uslišala. Nemojte me dakle sažaljivati, ja se osjećam presretnim.“ Eto, kako se veledušne misli poragjaju u dušama onih, koji se odazivlju glasu „lijepe“ Gospe i hodočaste k Masabjelskoj hridi.

[1]) Nadam se, da ću ugoditi cijenjenim čitateljima, a osobito Hrvatskim hodočasnicima, ako im iznesem slučaj, koji sam doživio za svoga boravka u Lurdu. Bio sam sklopio usko prijateljstvo sa jednim Nijemcem. Jednoga dana dogjosmo do Majke Božje tako zvane „Okrunjena“. Tu po običaju kleknusmo, da pozdravimo Gospu. U jedan mah okrenu se moj prijatelj k meni, pa će mi: „Deder daj zapjevaj, da čujem u Tvome jeziku onu Lurdsku!“ Ja se na to počeh svakako izmotavati govoreći, da mi je glas slab i hrapav. Ali uzalud! Hoćeš ne ćeš morao sam napokon zapjevati.

Dne 15. veljače morao sam ostaviti Lurd. S plačnim očima dogjem sa svojim prijateljem, gosp. Hirtom, Nijemcem, do Spilje, da se zajednički pomolimo za sretni povratak u Domovinu. Tu mi padoše na um riječi preč. Rihtarića, koje i ja rastavljajući se od divnoga kipa od srca izgovorim: — *«S Bogom Majko, daj da Te opet vidim u raju!...»*

Dalje nijesam mogao od ganuća, pa se pomalo uzdišući udaljim od Spilje, koja je doista slika užitka i raskošja nebeskoga. Do kolodvora me doprati gosp. Hirt. Netom se vlak počeo kretati, briznu plemeniti gospodin u plač...

Iz Lurda dogjem u Set, a odatle krenem u Marsilju. U Marsilji se ukrcam u parobrod, kojim sam se imao odvesti na Rijeku. Parobrod se zaustavio u Nici, Genovi, Napulju, Palermu i do gromade silnih razvalina do — Mesine. Netom sam s parobroda ugledao ovo golemo grobište, spopade me strava. Došavši u grad, slika mi se istom tada pokaže u svojoj strahovitosti i grozoti.

Nista ne vidiš od nekada cvatućega i bogatoga grada, do li groznu i strašnu pustoš: same užasne znakove strahovite kazni, što se oborila nad gradom. Obličje se grada posvuda promijenilo. Razorene su kuće postale velike grobnice tolikim nesretnim žrtvama. Od prije raskošnih i bogatih palača ne vidiš ništa do li ogromni kup kamenja, pomješanoga sa gredama, daskama, krevetima, ormarima, stolicama, stolovima, ogledalima, slikama i drugim raznovrnim predmetima, kojima se kitila ljudska taština... Ali gle malo dalje još užasnije slike! Srsi me progjoše čitavim tijelom... Tamo vojnici iskapaju mrtva tjelesa... Prigušeno jecanje i plač pro-

Došavši do pripjeva: Zdravo, zdravo, zdravo Marijo — naglo me prekine moj prijatelj i zavapi začugjeno: „Oh, mein Gott (o moj Bože!) Ta ti si iz onoga tako lijepoga, plemenitoga i uljugjenoga naroda, koji je ljetos u kolovozu ovdje u Lurdu bio i pjevao tako krasno, kako nijesam nigda čuo: „Stravo, stravo (mjesto: zdravo) Marijo! Ah, kako su pobožno molili, kako lijepo pjevali! Takovo šta nijesam još vidio ni čuo u svome životu!“ Gosp. Hirt — tako se zvao moj prijatelj — znao bi mi to često dozivati u pamet, te bi se i nehotice morao kojiput nasmijati, kako oduševljeno i po njemačku izgovara: „stravo“, mjesto zdravo...

dire mi srce. Približim se mjestu imam šta vidjeti! Iz raskopanih donekle razvalina strši ovdje gnjila ruka, ondje se izbočila zgnječena noga, tamo viri smrskana glava.... Sve te komade kupe vojnici i stavljaju u trošnu veliku škrinju. Sve su to koje djeca, koje unučad bijedne starice, koja mi je pokazivala njihove slike, lijući pri tome gorke suze za svojim porodom....

Pokročim dalje i dogjoh do najvećega groba: do kasarne grada, gdje leži još neiskopano preko 300 mrtvih vojnika. Hoću da unigjem, ali me oštri zadah od smrdljivih tjelesa odvrati od nauma i ja brzim korakom pogjoh dalje kroz taj ogroman kup grobova i razvalina, dok se napokon ne nagjoh na obali morskoj, gdje odahnuvši brzo se ukrcah u parobrod.

Bacim još jedanput svoj pogled na taj grad boli i strave. «Ah! kako je strašan Bog u sudovima svojima, uzdahnuh duboko udisajući svježi morski zrak i poželjeh, da bi sav oholi svijet vidio one strašne posljedice grijeha i opačine, te se skrušio i pao na koljena pred Onim, koji trese stožerima zemlje.»

* * *

Sve u mislima, kako je na ovome svijetu sve tašto i isprazno, sve prolazno i ništetno, stigoh natrag pokon petdnevne vožnje na bijelu Rijeku. Odmah pohrlih u biser Kriptu ČČ. OO. Kapucina, koji me kô vesela glasonošu iz Marijina Grada radosno primiše, kao rogjena brata pozdraviše i prijateljski pogostiše, na čemu im i ovdje najsrdačnija hvala.

Jajce, 20/3 909.

F. Dolić.

ZNANOST I LURD.

U jednoj od najglasovitijih i najraširenijih smotra (1) nalazimo izjavu, koja dakako ne će biti po volji ljudima oko «*Slobodne Riječi*», oko «*Pokreta*», «*Hrvatskoga Naroda*», «*Obzora*», spljetske «*Slobode*» i t. d. — ali koja nam i te kako bjelodano dokazuje, da Lurd ne samo nije izmišljotina, kako bi to htjela Zagrebačka lažitorba «*Sl. Riječ*», *nego da je to veličajna i neoboriva vrhunaravna pojava*, koja u velike neprilike stavlja sve bezvjerce i neprijatelje čuda.

Kao dokaz našoj tvrdnji dosta je da spomenemo, da u tu smotru pišu učenjaci, kao dr. Marselli, dr. Riše (Richet,) Lombroso, dr. Markvel i drugi. Evo što u jednome svesku, koji je objelodanjen u veljači, veli Marcel Možen: «Čuvena» «*Kritična Povijest Lurdska*», koju je napisao dr. Juraj Bertrin, uvjerila me *o istinitosti* Lurdskih Prikazanja. Ja držim, da je isto tako neumno dvojiti o ovim činjenicama, kao što bi bilo nerazložito sumnjati, *da li je živio Napoleon. Nijesam vidio ovih čudesa* — to stoji — *ali takogjer nijesam na svoje oči vidio ni Napoleona.* A na drugome mjestu kaže: Nije li to nešto vanredna? Jest, zaista! Ja sam dapače pripravan, da sâ Kristom ustvrdim: Vjera i sama brda giblje!»

Što će na ovu izjavu *Slobodna Riječ i Pokret?* Kako će je pobiti? Ili, hoće li je uopće *i pokušati* pobiti?! Ne, oni će reći, da su popovi «podmitili» i jednoga Marcela Možena, da piše na obranu Lurda, pa će i nadalje lažima, podvalama, klevetama, čupati Vjeru iz srca Hrvatskoga naroda...

Bezdušnici!

Redovnici prema radništvu.

Komu nije poznato, da je Francuska vlada, sve tobože pod izlikom, da pribavi mirovinu onemoglim radnicima, protjerala na hiljade redovnika, zatvorila TRIDESET tisuća škola, izagnala iz sirotišta i bolnica požrtvovne Milosrdne Sestre — te angjele ljubavi — koje su se majčinskom ljubavi zauzimale za bijedne sirote i nevoljne bolesnike!

A gle još i DANDANAS SIROMAŠNO RADNIŠTVO ČEKA na to učinjeno obećanje, kojim su ih kao mékom k sebi primamljivali, da im pomognu, te napune svoje i onako masne džepove.

A evo sad čujte, kako je Crkva i njezino svećenstvo i redovništvo krvna neprijateljica radništvu!

Nedavno su baš redovnici opatije Gran Šartres dali po svome punomoćniku iz PROGNANSTVA isplatiti mirovinu svim svojim STARIM ČINOVNICIMA,

(1) «Annales des Sciances psychigues».

RADNICIMA I SLUGAMA, koji su bili zaposleni u njihovoj tvornici. Ova mirovina iznosi na godinu 38 tisuća kruna. Ni samo progonstvo ne može plemenitih redovnika odvratiti, da vjerno ne ispune svojih obveza.

I tako, dok TOBOŽNJI PRIJATELJI puka zavaravaju radnike pustim obećanjima, kojih nigda neće ispuniti, PRAVI PRIJATELJI puka djelom pokazuju, da su doista učenici Onoga, koji je rekao: „ŽAO MI JE PUKA!...“

DAROVI
ZA
Spomen - Zastavu

	kr.	fil.
Amalija i Marija . .	7 kr.	
Amâlia Kometan .	3 „	
Margareta Lukačević	1 „	
Jula Franković . .	1 „	
Reza Radunić . . .	—	10 fil.
Manda Gjinatak . .	—	10 „
Melitta Bocllein . .	5 kr.	
Vlč. Milan Hok . .	5 „	
M. Perković	4 „	
Doroteja Bedniković	1 „	
Jelena Sagodin . .	1 „	
Alojzija J...... . .	1 „	
Rudolf Radišević .	3 „	
Josipa Jadras . . .	1 „	
Angjela Brdal . . .	2 „	
Marija Sejcan . . .	2 „	
Blaž Mikec	1 „	
Marija Štajner . . .	1 „	
Marija Paljević . .	1 „	
Eva Veseli	1 „	54 fil.
Manda Balog . . .	1 „	
Marija Poljan . . .	1 „	20 „
Agata Jambreković	1 „	
Ana Vinislicka . .	2 „	
Ana Golda	—	30 „
Terezija Horvat . .	1 „	
Marija Fuček . . .	1 kr.	
Obitelj Mandić . .	1 „	
Ana Gavenda . . .	1 „	
Apolonija Pavila . .	3 „	
Eva Jakšeković . .	1 „	
Ana Spoljarić . . .	1 „	
Ana Obranović . .	1 „	
Tereza Rendić . .	—	40 fil.
N. N. iz Senja . . .	5 „	
Vanda Hrčko . . .	2 „	
Vilma Šoch	3 „	
G. Valjato p. drugip.	20 „	
Vlč. Ivan Bjažić . .	5 „	
Vicencija Potočnjak	3 „	
N. N.	3 „	
Paulina Petranović .	1 „	
Anka Petranović .	1 „	
N. Marijanović . .	1 „	
Rozalija Vavra . .	1 „	
Budimir Kožić . .	20 „	
Ljubica Vučjak .	2 „	
	124 kr.	84 fil.
Prije iskazano	128 „	
Ukupno:	252 kr.	84 fil.

Ugledali se u plemenite darovatelje Gospe Ludrske i mnogi drugi, da Spomen-Zastava, što će je Hrvati prikazati svojoj Majci u Lurdu, bude na ponos i diku „Predzigja Kršćanstva“.

O. Bernardin Škrivanić
Organizator.

Prvoga je broja „N. G. L.“ posvema nestalo, toliko na znanje novim pretplatnicima.

svema zdrava. Gospa me ozdravi, vječna joj slava! Ako vas, dragi kršćani, sav svijet ostavi, ova slatka naša Majka, ostavit vas ne će.“

Herma K-r, Piše nam a ujedno moli, da se uvrsti u zahvalnice „N. G. L.“ slijedeće: „Imala sam da putujem. Dan pred putovanjem osjećala sam velike boli u križima, tako da nijesam mogla ni hodati. Majka i ja vrlo se zabrinemo, jer je putovanje bilo neprilično odgoditi. Puna pouzdanja u našu milu Gospu Lurdšku, utekoh se k Njoj, te obećah cijeli siječanj svakim danom prisustvovati sv. Misi, a ujedno ja i majka da ćemo primiti tri sv. pričesti za sv. Duše u čistilištu. Pa kako se nije čulo, da je Djevica koga ostavila, tako je i Ona mene nevrijednu uslišala. Drugo jutro mogla sam hodati, boli je nestalo, a ja hvaleći i slaveći našu milu Gospu Lurdsku mogla sam otputovati.“

Andre Rauch, *kr. financij. priglednik* na Rijeci, moli, da bi slijedeću zahvalnicu uvrstili u „N. G. L.“ «Već je tomu — piše on — deset godina, što neprestano bolovah od želuca, tako da je moje stanje bilo upravo grozno.

Upravo kad je *Prvo Hrvatsko Hodočašće* otišlo u Lurd, primih Sakramente umirućih. Svi, koji su se oko mene nalazili briznuše u plač, a ja ne misleći više na ovaj svijet, skrušenim molitvama sasvim se predah u ruke Gospe Lurdske. Prenesem se u duhu tamo, gdje se molilo tisuću Kršćana Zaštitnici nevoljnih i bolesnih. Neka mi ugodnost progje tijelom, i ja pomislih na Njezinu pomoć. Zavjetovah se, da ću moliti Devetnicu, a isto tako preporučih i mojoj suprugi, da i ona sa mnom moli, čvrsto uvjeren, da će mi premila Gospa udijeliti zdravlje. I ne ostah prevaren.

Evo ja se sada osjećam posvema dobro, te sam sretan, što mogu Presvetu Djevicu i na ovome svijetu slaviti i hvaliti.

Neka nijedan vrijedni čitatelj ne dvoji o Njezinoj milosti, jer Ona je uvijek naša pomoćnica.

O Majko neoskvrnjenog Začeća, moli za nas!

Dužnicima.

Veseljem možemo javiti, da nam pretplata od velike većine redovito dolazi. Ima megjutim takogjer lijepi broj čitatelja, koji još nijesu svojoj dužnosti udovoljili. Takove najučtivije molimo, da svoju krunu izvole čim prije priposlati.

ČISTI RAČUNI, ČISTA SAVJEST.

Dopisi Uredništva.

Fužine. — B. S. — Vrlo bi Vam rado udovoljili želji, te Vam poslali sve brojeve prošle godine, ali su već davno

iscrpljeni. Imamo još nešto istisaka br. 6. 7. 9. 10. 11. 12., koje smo Vam otpremili. Cijena je 30 fil.

Čakovac. — N. P. — Mi ćemo i nadalje svom dušom i svim silami poraditi, e da što više duša obnovimo u Kristu. Draga Gospa, koja u Lurdu tvori tako sjajna čudesa, sigurno će uvijek biti uz nas te nas krijepiti i bodriti u našem skromnom radu. Uz Njezin blagoslov i pomoć mi se čvrsto nadamo, da ćemo još mnogim *duševnim* sljepcima povratiti vid i sluh i da će mnogi, kad doznaju i kad se osvjedoče o istinitosti Lurdskih čudesa, ustati sa svoje smrtne postelje, pokajat će se za svoje grijehe i odvažno reći: *Dignut ću se i otići k svojem Ocu...* Neka Vam mila Gospa bude u pomoći i dade jakost, da uvijek junački stupate putem zamozataje i kreposti ne obazirući se ni za čas *natrag...*

Vis. — R. P. — Oprostite od srca svim onima, koji Vas progone i mrze na Vas! Svoje ćete neprijatelje na taj način ublažiti, te će se i nehotice diviti Vašoj plemenštini i veledušju. Budite dobra i veledušna, ali bez granica...

Zagreb. — S. M. *Tražite i dobit ćete, kucajte i otvorit će vam se!* Regbi da su današnji kršćani posvema zaboravili sv. Evangjelje... Ne sjećaju se više Isusovih riječi ili, što je još gore, dvoje o njima. Bar bi Vi morali znati, da će prije nestati neba i zemlje, nego li i jedno samo slovo...

Dubrovnik. — Fr. S. — Lijepa hvala na priposlanome! Milo mi je, da Ti se «*N. G. L.*» svigja!.. Nadam se, da će svaki dan uz pomoć mile Gospe biti ljepša. Najtoplije Ti preporučam, da se sjetiš u molitvi Marijina glasnika. Bez molitve nikud nikamo.., mi istina možemo *sijati*, ali samo Bog može dati, da naš napor urodi dobrim plodom. — Sjeti me se katkada pismom ili bolje kojim člančićem. Radnicima i jednostavnim i beskorisnim slugama nije se vrijedno diviti, radije se moli za njih, brani ih i... ljubi... Svesrdno mi sve pozdravi!

Spljet. — S. V. — I tebi od srca hvala na priposlanome! Kako vidiš, odmah sam ti želji udovoljio. Dozvoli, da ovdje doslovce navedem posljednji dio Tvoga pisma... «Posljednjih mi dana dopadoše u ruke posljednja 3 broja «*N. G. L.*» Pročitah ih od srca do kraja i — vjerujte mi — zadivila su me. Ono krasno uregjivano štivo, onoliko zanimljivosti i raznovrsnosti, pa sve u divnome skladu, protkano žarkim oduševljenjem i muževnom stalnošću, nepokolebivošću u vjeri i ljubavi prema Majci Božjoj, doista čovjeka zadivljuje! Dao dragi Bog i mila Djevica Lurdska, da se njezin listić bude tiskao u još *trostruko* tisuća istisaka!